

זהו. מה שאינו כן משה השיג בעולם הזה
וראה עולמו בחים ואני זה שכר שבת, כי
השבת גופא הוא השכר כאמור חכמיינו
זכרונם לברכה (אבות ד, ב) שכר מצוה מצוה
זהו התענוג של שמירת שבת וזה גופא הוא
שכר אבל לאומות לא הודיע השם יתרון
זה המtan שכר, רצח לומר זה המנתנה אשר
משיגים זרע ישראל בשבת ואל יתרוב זה
בש machthom:

פניות עם שוראל עם קדושת השבת היא על מעשה פינויה עם הקב"ה, מקור חי עולם
שבחר להתגנות על עולם זה ביום השבת. ברו, שפנישת זו אינה עניין פשוט כלל וכלל.
היא מחייבת את האדם הקורן מחומר להתקנון ולהתגנות לקרהתך כמו בעמדת הור
סיני. יש צורך בהכנת האדם וסבירתו על ידי מעשים אקטיביים. יש צורך בהגבלות
כדי לעזרו את החומר מטיפוס גבואה מדי לפי מדרונו אל גורחותו.
כפי שהזכיר האדם להכין את האוכל שלו, כך חביב הוא להכין את עצמו. וכךיד תהי
הכינה זו בנסיבות שבת (דף כ"ה, ע"ב) מספר על רבי יהודה בר אלעאי שהיה רוחץ פניו
ורגליים בחמוץ ומתעטף בכשות לבנה ונקייה ודומה למלאך. ואמנם נזכר בישולו
ערוך' (טיטון ור' טיטון), שצרכי אדם לרוחץ עצמו ביום שיש ולחלקו את כסותה, ליקות
את ביתו ולהחלין המפותח בבית, כדי שנוגם הבית ייראה כתהודה לקרהת השבת. עוד
ונכ"ם, של האדם ליטול את ציפורניו, ואם יש צורך בכך להשתפר או להתגנול
לכבד השבת, כדי שככל הופעתו תתחדש לקרהת היום הגדול.
ההכנות לקרהת השבת, שמורתה להעלות כל אדם מישראל לקדושתה, צרכות
להיעשות על ידי כל אחד ואחד, ואין להטילן על מישוש מבני הבית כי להיפטר מהן.
חול"ל מספרים על גודלי האמוראים שהיו מתעסקים בעצם במלאות לצורך ההכנות
האדם ביום השבת,ఆעפ"י שהיה בינוים עשיים גודלים, שמורתהם עשו את כל
צרכיהם ביום השבעה. אם ענקי רוח אלין, שקדושים בהם החול היהת אלין, memo שלנו
ביום השבת, לא מנעו מעצם הכנה במלאכות, ולא רק הכנות נפשיות, עלஅחת במנה
ולמה אנו, שצרכיכם אנו ללימוד להכין עצמן כראוי לשבת. אחריו הכנות אלו ייעשו כל-
הנפש שלנו וראויים ביזור לקליטת השפע והאור רוחני של קדושת השבת המairaה,
וזולל להניע אל העזבוק בירושא והסכך של כל-הבל העצט

הוּא גָּדוֹל וְגָדוֹל בְּבִירַעַם וְבְבִירַעַם כֵּן אֲמִתָּה אֲמִתָּה
22-3 מ'

לilo ויוomo של שבת קודש, האדם מישראלי סמוך "אל שולחן מלכו ורווער".
באיין רוגע פניו, ללא שירוי כלשהו. יהוד גוף ונשמה עם תוכן השבת. עם שמהתו
של הקב"ה על הבריה — במחיצתו, וממקום מצוות השכינה בינו זה, ואיסור
כל מלאכת-מושבת בו. כי בשותה הוגנים את גמור-המלוכה, שת שוכנער ונשנה.
את "כי טוב" המכתר את כל המפעשים כפי שהם בטבעם הראשוני, במקוריו
שם הטוהרה. וכן כל מלאכת-מושבת שתיתעשה ביום השבת היא בניגוד גמור
להו. שבת. היא מרידה בבורא יתברך, אשר קבע את השבת ליום הוא,
זהו מomin את האדם בו ביום אליו כביכול. הוא יתברך לא מסר את יום השבת
לאדם לעשות בו מלאכתו, כדרכך שמסר לאדם את שותת ימי המעשה. השבת —
להי היא. וגם האדם מישראלי בשבת — להי הוא, חובה וזה היא כולה צות.

היא המנהה הטובה שנותן הקב"ה לארם מישואך. טו
שما יעלה על דעתו של אדם שוחטן למסבנה והגיגית של חנוכת-בית אצל
אחד מידידיו שכotta זו עתה להשלמים את בניין ביתיה לקחת עמו למסיבה
התניתית את כל-ימלאכתו וולעתות בהם עבדתו מתחת לשולחן-הערוך, בגין
... מנה למנה ? והרי עזקין אין המשל דומה לנמשל : במשל — בית סתום, אצל
בשר ודם, ומיסבה שכמותה רבות. ברם השבת — חנוכתו של עולם, והחוגג —
זרא העולם יתברך, והחגיגת — אין רם ונישא ממנה. היילה איפוא על דעתו
של אדם להמשיך במלאכתו בעצם יום השבת, להשבית את שמה� של הקב"ה
להפקיע את עצמו ממחיקתו של מקום, לעמוד דל ועלוב כחרש וסומא בחוץ
... עולם מחבורנו מוביל בראשית ?!

לעומת מילון ערך ווילס נזכר במאמר על מלחמת צבאות אירופה.

או יבואו, דהנה הקדוש ברוך הוא רצה לזכות את ישראל בעולם הבא לכך נתן להם תורה ומצוות. והנה הקדוש ברוך הוא רצה להטעים לזרע ישראל, שכר עולם הבא תungan מעין עולם הבא. ובשבת כל אדם יכול להבחין התungan הרוחני. אך כיוון דשכרי מצוה בהאי עלמא ליכא, והיאך יהנה אותם בתungan שבת לכך התঅס השם יתברך ונתן ^ו להם בתורת מתנה. ושכר גופיה של המצאות ליכא בהאי עלמא, אבל יכול השם יתברך ליעשי רצונו ושותמי שבת מעין עולם הבא. וזה שכותוב אך את שבתו תחמורו, ועל ידי ישמרו שבת בזה הטעימן תungan הרוחני וזה יהיה אות לכם על שכר עולם הבא. וזה שכותוב כי אות כו' לדעת כי אני ה' מקדשכם, רצה לומר שעל ידי שמירת שבת תבואו לידי שמי הנשא מقدسם ^ז אתם לעולם הנצחי לעולם שכלו שבת. וזהו שהשם יתברך צוה למשה להודיעם לישראל זה המתנה טוביה אשר ישיגו בשבח ולא המצאות, דהא כל המצאות הודיעם משה אך בכאן הודיע להם הייתון אשר ישיגו על ידי מצוה זו כדי שיבינו השכלו הצפון להם דברלו שבת אי אפשר להודיעם בהאי עלמא דהא לא עבידא לגלוויי בעולם

1963-01-15 11:13 P

14

בין הניצוצות הראשוניות של מתן תורה מופיעה השבחה¹ בה נאחוים כאופין היסטורי בכל תקופה כולה, מכיוון שיש לה חומרה מוחidata: "ושמרו בני ישראל את השבחת, לעשנה את השבחת לוותם ברית עולם"¹³. ישראל הם העשויים את השבחת, השבחת דיא עצם הדודות. וזה שיכת לפמיינוגו, לעצמיותנו ולהחינוונונו. היא שיכת אך ווק לממציאות עם ישראל ולא לגויים. "וילא מתחנו ר' אלהינו לגויי הארצוות... כי לישראל עמך מתחנו באברהם, לדוד יעקב אשר בס' בחורין"¹⁴. لكن גוי שבת חיב מיתה¹⁵, כפי שמסכם המהרי"ל ברכות גאנזחו ובਮתקינות לשונו, שבת אינה שיכת גוי¹⁶. שבת היא מעין עולם-הבא¹⁷ וכל ישראל יש להם חלק בעולם-הבא¹⁸. לישראל יש אהיזה בעולם-הבא, ב"עולם שככלו אורך"¹⁹, בנצח — מה-שאץין-הנויים. השבחת שיכת לנצחיות ולעם הנצח, ולא לגויים אשר מציאותם עוכרת ושתנית. חז"ל מסבירים על הפסוק: "ולא אמרו העברים ברכת ר' אליכם"²⁰ העוברים — אלו אמות העלם שהן עברין מן העולמים²¹. עמים שהיו לפני אלפי ומאות שנים, כבר אינם קיימים, ואmortה העולם, קיימות דרך אגב למשך תקופה מסורתם, ואחריך עברות מן העולם, לעומת הארץ. לכן, השבחת אינה שיכת למצוות החים של הגויים. מציאות היהם הארץ העולם-הה, אך הם צורכים להתפען בישוב-עולם-עלם. ישנן שני גישות אצל האשכנזים לגביהם גוי שבחת ליב מיתה²². ר' מאכדר: מהו לו לשבות? עלי לו עברו לשלוק בישוב-עולם, אחרות נפסקת ודומילית החיים של²³. אבל הרובם²⁴ (בhalbוט מלכים) מסכני בצדקה אחותה לגדורי, על-פי גישתו הכללית הכהילית-ישראלית: שבת היא ריק גומגא, והכוונה לגרו השומר שבת במבחן דת. גוי הזריך לו דת, יזכיר מיתה²⁵, כי מקורה של הדר הוא בשם ר' אלוהי ישראל. דת וקראה בשם ר' שלא מקורה ישראל מביבות לעברוזה-זורה, לכון חיביהם על כן מיתה. שבת אינה אלא דוגמא, והוא הדין לגרוי שэмצעיא דת, או כל נוסח של קראייה בשם ר', שלא מקורה ישואל. השבת מיזחdet לישואל, וכומרך הקראייה בשם ר' אלוהי ישואל מיזחdet לישואל, עד אחותית המים. מציאות שבת דיא מצב לא נורמלי, ומאריך גesus מציאות בה ירושאל אינו שומר שבת דיא מצב לא נורמלי, בהתאם למורגות השונות של תורותם הרבר: מוז, שוגג, פרהסיא, צענא וcordoma.

יְהוָה יְהוָה
157 מִנּוֹת

השבת נועם הנשומות

עפ' המבואר לעיל שהמעוזה ובו הרכק היה תכלית כל התורה והמצוות, וכך גם
לעמדו על ערכיה הנשגב ומעמידה המיוחד של שבת קדוש, אשר כמשמעותו זיל ה' הא
שקלוה נגיד כל החורחה כולה, היוו שהשבת היה מוקן ושיא הדיקיות. ע"כ הדבר
עלול להיות על בולנה. ורכבתם בינו ובין בניו אוות דיא לשללם, ואמרו צידיקים בז'
שהובונה רישק היה בח' האות המקורת בין ישראל לאבדון שבשימים, וכמו חז"ל
בבבוסת ישראל היה בן זוג, כמו שהמשיל במורשת (שמורר בשלח כה, יט) לעין גנו
ששבת חיב מיתה, למיל שישוב ומוטרניאו ישובת בגג העובי ביחסיהם וכו', דהיינו
שםן החור. של המלך ומוטרניאו קביה וישראל הוא בשבת, שהוא עצומו של י"ט
ששבת בינו ובין ב"י, יום הרכקיות. וזה התחלת הפניימית של שבת, להוציאו קרבל
אלוקות והעתוג הדיבקיות, כאמור הביא אם תשיב משבת רג'ל ו/or זו התענג על ה'
כבדי הומסילת שרים ולעל שנותו הוא התענג הערילאי ביויר רביחי וגאי קרבא אל' 5
טוב. ומzn הסיק מלובכין' דייע' נמר אז. שבת אדרי שבת, ר' בימי' ארא, או'
שבת הוא עצם שבת. והיינו שאן זו ר' חוטפה מעלה, אלא אם כל המצוות
הערלוותא לדבָּה והרגשת האור הם נשמת המעטה. כל שכן וכי בשבת מלכתה שהי' א
בנשמה ולא ימוא דגופה כל'.

שבת קורש, איה מושך לבנו ומאור עיניינו, מקור הברכות ומען הקדושים. כאיל תערוג על אפיקי מים נפשו תערוג אליך, להאריך עינינו ולחרות צמאנינו ובכיסינו לטעם מומתקות ועריבות גוועם קדושון, אשר כל תענגנו גירד לא ישוו וכטאס ייחשבו לעומת התענגה העילאי הטמיין וגנוח בר.

שבת קורש, מה יפיה ומה געמת אהבה
בחוניגום. נסוחות ישראאל בעל בנטיך יוסחין, צרי
מרפא את לזרחות כאובות מודרכאות, ווועם
הנסחות להתקען באהבתך ויראנך. באורך יראו
אור כל אשר קרבת א' ייחסץן. ובר' ימעצאו
מאווים ותשוקתם בגין שמחה ותוגה, ומלאו
הסיטוק לנפשם רוחם ונשומתם.

שבת קורש, המשליך ברוב חזינותיו
ודמיונותיו, ולא מציאנו את הבטוי ההורם לוין
הוירן ותפארתן, אדרך אכבר ולא יעדיר להבחין
ללהרגיש שב מהותן ומיציאות הכרבריה, הברית
וזה קשר בין קביה וישראל, שעל ירך נמושת
ישראל בחוקים ודברים בהשוויה.

שבת קדרש, בר גנוו אוור הגנוו אוור ית' בעכט השמיים לטורה, כי סודך ורך הוא אויר אין סוף, בטוי רבווחה'ק במאמר הווחה'ק ריא דשבטה איהו שבת, ריא גמ' אויר ואין סייק, כי את שמא דקבייה ובוכ מאיר אויר ית' להתגעג על ה' ולהנאה מזיו שכינונו.

שבת קדרש, זכינו ליאו גומע זייר השפטן
על יהודית סגוליה, שנפנש הי' הוות אבהברך,
ובשבה נכספה וגם כלחה נפשם ליהנות מניין
השכינה הק' המוגלה באורן גם ראיינו אווחך על
יוורדים יקרים שוברקו בר וכבר כריך נתקינימה
עליהם, במאור פנדית שוחר כבושם בעחרים,
ואטילו יהודים פשיטים הוהליכם בחשך ראו בר
אור גוזל כל נזרין.

שבת קדש, לשם לזכר תאות נפש,
ובכל מלא כיסופין לך אהמה ולא אדרמה עדי
תארוי אפלגנו, ואורך אור שבעת הימים יוחה על
המקומות ומתחאים לראות אור אלקתו ית, ובצל
בגנרי יהסין לרוחות מדשן ביתך.

אין להזכיר את קדושת השבת – רק בתרו מנוחה מוחי החולין, כמו שהזכיר בפתח דבריו "באה שבת באה מנוחה" בשחרור מוחי החולין, מן הccbליים הקשים – אלא ישנה מנוחה חיובית, של התעלות לחוי קודש, מנוחה שיש עמה קדושה ועל כן הוסיף "ומבקשת לה אז נתיבות עלויות, חפצים וחוינים"¹⁷, כפי טبع מקורה. המנוחה של השלימה באה לידי בטוי ורק עם החיפוש אחר חי קדושה, של הדகותות בה" וקיים מצותה, "לכלחו וטורי אוריינטא – ויה נניחא שליטם" ¹⁸ כל דעתיך שבתא – וכיילו נטו אויריאטא כוילא¹⁹ – עניין זה מודגש בדבריו בקבשת ה"נתיבות העליונות והחפצים הרוחניים" – אשר מהם וכוכום מתחילה הנפש להזות לה, ועל כן הזכיר את הפסיק במכוון שיר ליום השבת – שככלו הדזה לה וכרכה בדורל מעשייו אשר מוחם בוקעת שירות השבת: "טוב להזות לה ולומר לשמן עליון להגיד בוקור חדך ואמוןך בלילות עלי עשור ועלי נבל,

ונמצא שאין אפלת החסיד דבר שבסמוך או שבחרלט, כשהרי
הנזרי והחמי, אלא כל מלה מתחשבה עמה ובכונה באה. בדריך זו תהייה
שעת הפלחה לחסיד בערען הימן ופיקרי, וואר והשעות ההייה לו בדרכיהם
המוליכות אל שעה זו, שלובאה הוא מצפה, כי על רוחה הוא מדמה אל
העצמים הרוחניים ומתרחק מן הפנאיים. ובשים שקיי לו שלוש עצות
הפלחה שבקבל יום – פרי יומו ולילו, בק יוהה לו יום השבח לפרי
השבוע, כי יום זה מזון להדר קות בעזנון האלוחה. וכל עבדות
החסיד היא בלשנה, לא בכינעה, – כמו שפארנו על מעלה.